

Народная Газета

Жыўі,
Беларусь!

Орган
Вярхоўнага Савета
Беларускай
ССР

№ 134 (147) 12 ліпеня 1991 г. Пятніца.

ВЫДАЕЦА З КАСТРЫЧНИКА 1990 ГОДА НА БЕЛАРУСКАЙ І РУСКАЙ МОВАХ.

Кшт.: у розніцу — 10 кап.
падпісы — 3 кап.

ФАКТЫ АРГУМЕНТЫ КОММЕНТАРИИ СУЖДЕНИЯ

В двух словах

● В Минск по приглашению правительства Белоруссии прибыли представители Всемирной организации здравоохранения во главе с ее генеральным директором доктором Накаджимой. Вчера утром делегация ВОЗ была принята Председателем Совета Министров республики В. Кебичем. Рассматривался вопрос оказания Белоруссии со стороны ВОЗ содействия в ликвидации последствий катастрофы на Чернобыльской АЭС.

● Пятьдесят четыре жизни только за первую неделю июля унесла вода. Тринадцать из них — детские. Эти цифры сообщил нам Центральный совет ОСВОДА БССР.

● В совхозе «Лощицы» Борисовского района сегодня подводятся итоги республиканского конкурса пахарей. Работа оценивалась по прямоте, глубине, качеству вспашки, готовности техники. Впрочем, условия конкурса излагаются на паре десятков страниц. А о его итогах мы намерены рассказать подробнее.

Когда в товарищах согласья нет...

МОГИЛЕВ (Н. Комлев). Группа работников городского исполнительного комитета устроила себе туристическую поездку в Польшу. Но, как повела одна из местных газет, некоторые из горисполкомовцев

Все выше, и выше, и выше...

В прошлом году в СССР было зарегистрировано 2,7 миллиона преступлений. В нынешнем году предполагается, что их число возрастет на 300 тысяч.

Однако даже эти цифры не отражают истинной картины, поскольку, как считают руководители МВД, фактически их совершается в СССР 10—12 миллионов ежегодно.

Из регистрируемых преступлений удается раскрыть едва лишь половину.

Вперед планеты всей

На днях международная правозащитная организация «Эмнести интернэшнл» опубликовала свой отчет о состоянии дел с правами человека в мире за 1990 год. Смертные

приговоры выносились в 90 странах, и более 80 процентов исключительных мер наказания приходится на СССР, КНР и Нигерию.

Ельцин справил новоселье

В здании заседания палат Верховного Совета СССР на 4-м этаже, где ранее размещался кабинет главы Советского Союза М. С. Горбачева, появилась новая вывеска: «Президент РСФСР Б. Н. Ельцин».

Михаил Сергеевич переехал в другое здание в Кремле по соседству с тем, где отныне будет работать первый в истории России Президент.

Валюта для детей

Республиканская детская больница Каракалпакки на полученные в дар от Президента М. Горбачева 150 тысяч долларов — часть его Нобелевской премии — заказала зарубежное диагностическое оборудование.

— Мы никогда не распола-

гали валютой, — сказала главный врач больницы Ф. Кабинова, — и теперь впервые получили возможность приобрести первоклассное оборудование, которое позволит улучшить и ускорить обследование и лечение детей.

Услуга за услугу

(С. СЕЛЮЖИЦКАЯ). Договор о сотрудничестве заключили между собой мелиораторы ганцевской ПМК-63 и нефтепереработчики Новополоцка.

На крупном заболоченном массиве «вахтовки» с Брестчины проводят мелиорацию земель, прокладывают дороги, готовят площадки под клеверные и люцерновые плантации. Общий объем работ, который предстоит им

выполнить, составляет 3,4 миллиона рублей.

Помимо расчетов за работу в деньгах, нефтепереработчики обязуются обеспечить мелиораторов дизельным топливом, бензином, машинным маслом.

Кстати, подобным же образом зарабатывают бумагу на Слонимском целлюлозно-бумажном комбинате мелиораторы из Жабинки, цемент на «Волковысском цементно-шпалерном заводе» — дроздинцы.

Вольготно только ценам

Резкое повышение цен в Эстонии с 1 июля не привело к изобилию товаров на прилавках магазинов.

Сливочное масло по цене 27 рублей за килограмм можно увидеть далеко не в каждом магазине, как, впрочем, и хорошую свинину за 20 рублей; сахарный песок, который отпускается по талонам, некоторые семьи не могут купить уже в течение двух месяцев. А на черном рынке килограмм его стоит 25 рублей. Свободные цены пока, увы, имеют тенденцию только к росту.

Рисунок О. ПОПОВА.

Новое поколение выбирает досуг

До недавнего времени считалось, что многие японцы настолько привержены к труду, что их даже стали именовать «трудоголиками». Однако, похоже, времена меняются.

Согласно опросу, проведенному японским центром по повышению производительности труда и молодежной экономической ассоциацией, молодые японцы ставят на первое место в жизни не работу, а отдых и развлечения.

Белый пароход готов к отплытию?

Бразилия готовит проект по привлечению в страну советских ученых и инженерно-технических работников, желающих выехать из СССР.

По прогнозам посольства Бразилии в Москве, лица с высшим образованием составля-

ют около 10 процентов всех советских иммигрантов. Предпочтение будет отдаваться профессионалам высокой квалификации, специализирующимся в отраслях, представляющих интерес для этой южноамериканской страны.

Выпуск «ФАКС» подготовлен по сообщениям корреспондентов «Народной газеты» и агентства «Инфоновости». Дежурки Ирина ДЕРГАЧ и Алесь СИВЫЙ. «Горячий» телефон 34-24-02 работает ежедневно с 9 до 11 часов.

Фота ў нумар

Трымайцеся, людзі добрыя!

Тым, хто працуе ў калгасе імя Кірава Пінскага раёна, асабліва цяжка: медыкацыйная сетка даўно не рэканструйравалася і значныя плошчы літаральна плаваюць. Але ж мясцовыя механізатары — народ стараны, кемлівы. Глядзіш і кармоў будзе нарыхтавана дастаткова і добрай якасці.

На ЗДЫМКАХ: вопытным механізатары Мікалай Крывецкі і Андрэй Клімавец; будзе добрае сена — будзь зімой высокі надой.

Фота Міхаіла ЖЫЛІНСКАГА.

Г. М. БУРАЎКІН:

«Магчыма, праз нейкі час я нават буду ўдзячны лёсу...»

3 Пастаянным прадстаўніком Беларускай ССР пры Арганізацыі Аб'яднаных нацый Г.М.Бураўкіным тутарыць галоўны рэдактар «Народнай газеты» І. П. Сярэдзіч

Генадзь Мікалаевіч Бураўкін прадстаўляць не трэба — не адзін год ён быў, як кажуць, на віду ўсёй рэспублікі: працаваў у «Ліме», уласным карэспандэнтам «Правды», рэдактарам часопіса «Маладосць», старшынёй Дзяржэцлэбдэ БССР. З'яўляючыся дэпутатам Вярхоўнага Савета, членам Прэзідыума Пярэдняй Саюза пісьменнікаў Беларусі, прымаў самы актыўны ўдзел у палітычным і грамадзянскім жыцці рэспублікі. Не ўсім падобалася яго пазіцыя, яго назіранні, але Бураўкін заўсёды заставаўся Бураўкіным...

А таму першае пытанне: — Генадзь Мікалаевіч, год таму ў Вашым жыцці адбыліся рэзкія змены — Вас пераправілі на работу ў Арганізацыю Аб'яднаных Нацый. Як Вы лічыце, гэта заканамернасць ці выпадковасць?

— Я думаю, што самым пытаннем Вы, як кажуць, спрагнавалі мой адказ — гэта была нечаканасць. А раз нечаканасць, то нельга сцвярджаць, што заканамернасць. Я не рыхтаваўся да дыпламатычнай работы, да дыпламатычнай кар'еры. Між іншым, слова «кар'ера» ў дыпламатыі абсалютна нармальнае, натуральнае і нічога дрэннага ў сабе не нясе. Але я, яшчэ раз скажу, не рыхтаваўся да гэтай кар'еры... Жыццёвыя, службовыя і іншыя абставіны складаліся так, што я даў згоду на тое, каб працаваў у Пастаянным прадстаўніцтве Беларускай ССР пры ААН. І мяркую, што, калі адкінуць нейкія эмацыянальныя рэчы і асабістыя паважэнні, то, магчыма, праз нейкі час я нават буду ўдзячны лёсу...

— Значыць, Вы не шкадуеце, што так атрымалася?

— Ну, гэта вельмі няпростая адказнасць, шкадуць ці не шкадуць. Тое, што я да новай работы не быў гатовы, — гэта безумоўна. Але ж безумоўна і тое, што я адкрыў для сябе як для чалавека і ўсё, якое я для грамадзяніна вельмі шмат цікавага. Відэава, і тое, што, будучы там, за акіянам, я імкнуся рабіць карысць для роднага народа, для роднай рэспублікі...

— Цікава, а з чаго пачалі Вы сваю дыпламатычную кар'еру на новым месцы?

— Першае, з чаго я пачаў, — гэта з жадання ўвайсці ў той калектыв Пастаяннага прадстаўніцтва, які там ёсць. І першае мае прасьбы, якія былі да тых, хто кіруе міжнароднай дзейнасцю ў рэспубліцы, заключаліся ў тым, каб захавалі той калектыв, які там працаваў. Ёсць такі закон пастаянных прадстаўніцтваў, што праз пэўны час людзі ў іх мяняюцца, на пасады адных прызначваюць іншыя, зменшчыкі. Я ж настойліва прапанаваў нікога не мяняць. І лічу, што справа ад гэтага толькі выйграла. Аб гэтым гаворыць і тое, што ў нас ніякіх непаразуменняў не было і няма, і я, як кіраўнік прадстаўніцтва, адчуваю сябе нармальна.

— Дарэчы, а калектыв прадстаўніцтва вялікі?

— Калектыв нашага прадстаўніцтва невялікі: усяго 10 чалавек — 7 дыпламатаў і 3 тэхнічныя работнікі.

— Генадзь Мікалаевіч, я нешта не прыпомню, каб нашыя сродкі масавай інфармацыі расказвалі пра работу Беларускага прадстаўніцтва ў Арганізацыі Аб'яднаных Нацый, а таму не магі б Вы хоць акрэсліць некаторыя задачы і некаторыя яго галоўныя напрамкі дзейнасці?

— Я пастараюся зрабіць гэта вельмі каротка і сціпла, бо пра работу Пастаяннага прадстаўніцтва можна расказаць падрабязна і доўга — работа сапраўды шматгранная і даволі напружаная. Гэта той, хто не ведае, можа параўноўваць прадстаўніцтва з нейкім філіялам дома адпачынку. На самой справе гэта — сур'ёзная і, лічу, важная для рэспублікі работа. Задачы, калі абмяжоўвацца некалькімі словамі, простыя — дастойна прадстаўляць сваю рэспубліку ў міжнародным супольнасце, адстойваць яе інтарэсы. Гэта, калі сфармуляваць у самых агульных словах.

Якія механізмы выкарыстоўваюцца ў практыцы работы нашага прадстаўніцтва? Тыя, якія ёсць у Арганізацыі Аб'яднаных Нацый, — гэта работа праз сесію Генеральнай Асамблеі ААН, праз камітэты, камісіі, праз кантакты з рознымі місіямі, якія там ёсць...

Другое — гэта, скажам так, — прапаганда ў краіне знаходжання (у Злучаных Штатах Амерыкі) ведаў пра нашу рэспубліку — пра яе гісторыю, не становіцца на дадзеным этапе, прапаганда яе патрэб і клопатаў... І адна з нашых, можа быць, самых найважнейшых «дзялянак» — гэта тое, што звязана з Чарнобылем,

з наладжаннем кантактаў з дзелявымі коламі. Што маецца на ўвазе, калі я гавару пра Чарнобыль? Гэта зноў жа перш за ўсё тое, што мы стараемся, каб як мага больш людзей ведалі пра нашу бяду, пра яе рэальныя маштабы і пра рэальную глыбіню гэтай трагедыі. Другое, каб гэта мела волгу ў выглядзе дапамогі — медыцынскай і іншай — тым, хто пакутуе ад чарнобыльскай бяды. І наступнае — тое, што мы прымаем непасрэдна ўдзел у зборы сродкаў і адпраўцы іх на Радзіму. Мы ездзім, сустракаемся з амерыканскай грамадскасцю, з рэлігійнымі абшчынамі, з нашымі землякамі-эмігрантамі і агітуем іх збіраць сродкі. Адна-часова шукаем фірмы, якія на сабраныя сродкі магі б прадаць лекі па больш таннай цане. Наступны крок — адпраўка грузаў...

— Генадзь Мікалаевіч, а не магі б Вы больш падрабязна спыніцца на нейкай адной акцыі?

— Раскажу пра самую апошнюю. Недалёка ад Нью-Йорка ёсць школа Рамапа, дзе яе выкладчыкі і навушны ўжо сабралі не першыя дарункі Беларусі, дэцым нашай рэспублікі. Група навушнікаў у свой час была ў Мінску, іх, дарэчы, прымаў Старшыня Вярхоўнага Савета (тады ён быў Старшынёй Прэзідыума Вярхоўнага Савета) Мікалай Іванавіч Дземяцкей. І калі ён быў у Нью-Йорку на сустрэчы ў інтарэсах дзяцей, якія праходзілі на вышэйшым узроўні ў час работы сесіі Генеральнай Асамблеі, то мы з ім завіталі ў гэтую школу і мелі вельмі цёплую, шчырую сустрэчу. І вось калі ранейшы дарунак быў на суму 40 тысяч долараў, то цяпер — на мільён долараў. Я прыняў ад імя рэспублікі гэты дарунак, а далей пачалася работа для нас вельмі цяжкая, бо для таго, каб пераправіць такую вялікую партыю тавараў, прытым, там было абсталяванне цяжкае, патрэбны грошы. Грошай такіх, як Вы разумеете, у Пастаяннага прадстаўніцтва няма. Вось чаму мы звярнуліся ў рэспубліку з просьбай знайсці сродкі...

— Генадзь Мікалаевіч, што і кажаць, калектыв прадстаўніцтва ніякай работы для таго, каб дапамагчы рэспубліцы ў вырашэнні многіх пытанняў. Але ці ведаеце Вы пра тую чутку, якія распаўсюджваюць адпаведныя сілы на конт таго, быццам наш Пастаянны прадстаўнік, таварыш Бураўкін, толькі тое і робіць, што сустракаецца з людзьмі, якія некалі выехалі з краіны, здраўлілі сваю народ? Прабачце за прамалінейнасць, але што Вы магі б сказаць у сувязі з гэтым?

— Я думаю, што гэтае пытанне, мабыць, перш за ўсё трэба было задаць тым, хто накіроўваў мяне ў Амерыку. Яны ведалі, каго прызначалі на гэтую адказную пасаду. І потым — падарожжа было б, каб яны, разабраўшыся і вызначыўшы адносіны да ўсіх гэтых п'ятак, чутак, інсінуацый, якія сапраўды ў апошні час, як і пераказваюць, некаму вельмі патрэбны і актыўна распаўсюджваюцца — былі публіка-

Рэзананс

Мы пратэстуем!

З публікацыі ў «Народнай газеце» даведаліся, што ў Мінску са згоды і пры актыўным удзеле ЦК КПБ 13—14 ліпеня гэтага года мае адбыцца ўсеагульнае зборышча сталіністаў.

Мы рашуча пратэстуем супраць гэтага ганебнага для нашай рэспублікі злёту нашчадкаў «бацькі народа» і гнеўна асуджаем тых, хто арганізоўвае гэтае мерапрыемства. Мы лічым, што такі шабаш сталіністаў у нашай сталіцы — гэта не што іншае, як глумленне над памяццю союзна і союзна тысяч бязвінных ахвяр сталінскага

генацыду на Беларусі, сімвалам якога сталі Курапаты.

Праз вашу газету мы звяртаемся ў Прэзідыум Вярхоўнага Савета і да ўрада суверэннай Беларусі з патрабаваннем забараніць правядзенне ў Мінску, ды наогул у нашай рэспубліцы, канферэнцыі большавіцкай платформы ў КПСС.

М. Дудзейка, І. Здановіч, К. Жытко, В. Рачко, У. Глазунов, Г. Жагалаў, Т. Жагадава, В. Здановіч, Г. Сарока.

8 ліпеня 1991 года
г. Пружаны.

Нет—сталінізму!

На 13 июля в Минске намечено собрание сторонников возрождения сталинизма. Неужели подобное может произойти в городе, где в годы сталинских репрессий были уничтожены лучшие сыновья и дочери белорусского народа?

Подобная акция ляжет тяжёлым пятном позора на правительство республики, на каждого ее жителя. Давая согласие на проведение совещания, мы как бы одобряем все зверства и ужасы сталинизма и не расстаемся с надеждами о его возврате.

Возможно, кое-кто и живет

подобными бреднями, но только не белорусский народ. Все, кому дороги идеалы человечества и кому небезразлично наше будущее, должны сказать решительное «нет!» проведению в Белоруссии сходки сторонников кровавой бойни!

Мы обязаны поступить подобно одеситам, которые выдворили сталинистов.

Мы не должны жить даже одного дня в тени смерти палачей!

Евгений БУБНОВИЧ, рабочий.
г. Минск.

Прогноз, как всегда, мрачен

Как утверждают специалисты Всесоюзного общественного фонда защиты от безработицы, если не будут приняты необходимые меры, к 1992 году в СССР безработными могут стать 11 млн. человек.

Более 4 млн. человек потребуется помощь в трудоустройстве. Заметно снизится к этому периоду численность занятых в народном хозяйстве — на 7 млн. человек, причем 4,3 млн. из них будут высвобождены в результате ликвидации убыточных предприятий, а 2,7 млн. человек останутся на предприятиях на условиях частичной занятости. Эти данные приводит «Рабочая трибуна».

(Заканчэнне на 2-й стар.)

«Магчыма, праз нейкі час я нават буду ўдзячны лёсу...»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

мі ў нашым грамадскім жыцці. Зноў жа хачу прывесці факт. 650 тысяч беларускіх эмігрантаў, паводле амерыканскіх падлікаў, зараз жыве ў Амерыцы. Сярод іх толькі 50 тысяч, якія прыходзілі пасля другой сусветнай вайны. Сярод гэтых 50 тысяч могуць быць сотні тых, хто сапраўды запінаў сваё сумленне і свае рукі ў час Вялікай Айчыннай вайны. Дык што, з-за гэтай сотні будзем адкідаць больш як паўмільёна нашых землякоў, нашых сучаснікаў, не будзем з імі супрацоўнічаць, не будзем павважаць іх добрыя пачуцці да нас?

І яшчэ. На гэтай сустрэчы прынята рэзалюцыя з 12 пунктаў. Ні ў адным няма нічога антысавецкага, накіраванага супраць нас. Больш таго, калі ўжо гаварыць прама, на некаторых мітынгах у нас цяпер прымаюцца куды больш страшныя рэзалюцыі.

Да ўдзельнікаў сустрэчы звярнуўся ў прыватным, у тым ліку вітаў і тых, хто прыхаў за Савецкага Саюза, Прэзідэнт Злучаных Штатаў Амерыкі Буш. Калі б гэта было фашысцкае зборышча ці шаваш, калі б пішчы вельмі смелыя людзі з «Славянскім ведамостям», Прэзідэнт Буш ніколі б да такой сустрэчы не звярнуўся ў афіцыйным прытанені. Таму я хачу бы параша маім крытыкам: трэба заўсёды ўважваць свае вывады, свае ацэнкі і гравітацыі іх на фактах, на дакументах, на сведчаннях тых, хто сапраўды быў сведкам. Калі мы хочам шыліваваць ўсё, чым выглядае, калі мы хочам з людзьмі мець нармальныя адносіны, таго ўдзячна публікацыя у нас не павінна быць.

— Мне здаецца, Генадзь Мікалаевіч, што гэта справа рук тых жа людзей, якія і тады, калі Вы працавалі ў рэспубліцы, не дзі, мне здаецца, і спрабавалі кінуць камень у Ваш агарод...

— Я сваю пазіцыю заўсёды заяўляю адкрыта і калі яна некаму не падабаецца, хай і ён адкрыта ад гэтым гаворыцца.

— А зараз, Генадзь Мікалаевіч, мне хацелася б спытаць у Вас яшчэ вост пра што. Вам, як кіраўніку нашага прадстаўніцтва, часта даводзіцца ўдзельнічаць у розных мерапрыемствах, якія праходзяць у Злучаных Штатах Амерыкі. Вы назіраеце за работай і парламентарнаў, і дыпламатаў. Якую паралель можна было б у далейшым выдасці пра гэтыя, скажам, паліж работ нашых парламентарнаў і парламентарнаў Злучаных Штатаў Амерыкі? Што б Вы маглі на гэты конт сказаць?

— Я гэтага пытання ад Вас чакаў як ад народнага дэпутата рэспублікі і прадстаўніка «Народнай газеты». І таму сякія-такія ўражанні пастараўся нават трохі прадумаць.

Што хачу бы адзначыць з вялікай радасцю? Безумоўна, рады, што ў нас з'явіўся заканадаўчы орган, члены якога ўпершыню дэмакратычна выбіраюцца народам. І калі мне нехта кажа, што вост той ці іншы дэпутат не надта разабраўся ў нейкіх справах, не вельмі актыўны, я перш за ўсё папракаю нават не гэтага дэпутата, а не тую групу, у якую ён уваходзіць, а выбаршчыкаў. Яны ж яго выбралі. Калі ў свой час не змаглі ў ім разабрацца, не ўбачылі сапраўднага яго твар, значыць, даруйце, яны яшчэ палітычна не гатовыя да сур'ёзных дэмакратычных выбараў.

А цяпер пра параўнанні, напрыклад, з Арганізацыяй Аб'яднаных Нацый, у якой вопыт работы на працягу некалькіх дзесяцігоддзяў. Недаўна ж ААН часам называюць парламентам свету. Першае, што вельмі кідаецца ў вочы, — розныя ўроўні культуры. І, праўда, не на карысць. Вярхоўнага Савета Беларусі. Калі там, у культуры ААН, бываюць такімса гарачыя спрэчкі, дык на трыбуне Арганізацыі Аб'яднаных Нацый усё ідзе стрымана і дастойна, з абавязковай годнасцю. Той, хто стаіць на трыбуне, заўсёды памятае, што за ім — краіна, народ. І калі прадстаўнік гэтай краіны, народа будзе паводзіць сябе некультурна, нізка карэнь, нізкі ўроўнеў адукацыі, нізкі ўроўнеў мыслення, гэта так ці іначай будзе пераносіцца на тую краіну, якую ён прадстаўляе. Тут жа, у нас, гэта маё (можна, яно і няправільнае) ўражанне, што ўсё наладжана. У кулуарах людзі могуць лёгка не абдымацца, затое на трыбуне так бясцэнна адзінаго, што часам проста сорамна.

Яшчэ адна дэтал, на якую я звярнуў увагу, калі ідаўна глядзеў рэпартаж з сесіі. Выступае міністр юстыцыі рэспублікі, адказвае на пытанні. І вост у канцы яго выступлення дэпутат, здаецца, Сямізінава, просіць яго адказаць на пытанне, якое ў пісьмовай форме задала палата міністра. І што вы думаеце? Ён і не збіраецца адказаць, махае рукою і ідзе з трыбуны. І старшынстваючы паважаны Мікалай Іванавіч Дземішчэў на ўсё гэта глядзіць спакойна і не робіць нават заўвагі. Мы разумеем, калі міністр юстыцыі — у гэта падкрэсліваю — юстыцыі — так ставіцца да дэпутата, да народнага выбарніка, а кіраўнік Вярхоўнага Савета дазваляе яму гэта рабіць — гэта, даруйце, нікуды не варту. У развітанні, як кажучы, дэмакратыя пасля такіх паводзі міністра мог бы і не ўтрымацца на пасаде.

Яшчэ адно, што я хачу бы, параўноўваючы, заўважыць. У ААН ёсць адно абавязковае правіла (падабачнае яму каму-небудзь, але не падабачнае — гэта іншая гаворка): усе практычныя рэзалюцыі, якія прымаюцца, абавязкова прапускаюцца праз прымасваю экспертызу. А ў нас? Прымаюцца часта рашэнні, якія, адразу ж пачынаюцца, не будуць выкананы з-за таго, што ў рэспубліцы або няма матэрыяльных рэсурсаў, або няма фінансавых магчымасцей і няма адкуль рэальна чакаць дапамогі. Я думаю, што больш сумленна было б людзям сказаць, што вост гэта сапраўды трэба рабіць сёння, а гэта зрабіць не можам, давайце зробім праз год...

— Генадзь Мікалаевіч, цяпер у нашым рэспубліканскім парламенце прыкладна 350 народных дэпутатаў. На Вашу думку, ці не замнога? Можна, не ад колькасці трэба ісці, а ад якасці, каб ён быў больш падрыхтаваны, больш прафесійны, больш адукаваны і гэтак далей...

— Безумоўна. У мяне няма ніякага сумнення ў тым, што Вярхоўны Савет павінен быць больш прафесійным і павінен працаваць прафесійна. Народная дэпутаты павінны лічыць на час іх выбары сваім галоўным і адзіным абавязкам работу ў Вярхоўным Саеве, а не глядзець на яе як на грамадскі «давека». А да сёй-той прыхаў у парламент прымаць законы, а думае пра тое, што робіцца на яго

прадпрыемстве або ў калгасе. Карысці ад гэтага няма ні Вярхоўнаму Савету, ні прадпрыемству.

Я мяркую, што для такой рэспублікі, як Беларусь, дастаткова прафесійнага парламента з колькасцю нелез калі ста дэпутатаў. Але не 350. І ў парламенце павінны быць не «прадстаўнікі», а людзі, якія выдатна ведаюць патрабаванні і беды ўсяго народа.

— Даўна выглядае і тое, калі кожная фракцыя чыгне кашулю на свае плечы. Прадстаўнікі прамысловасці на сябе, навукоўцы — на сябе, аграрнікі — на сябе... Мне здаецца, што калі сабраўся парламент, то ён павінен вырашаць галоўныя праблемы ўсёй рэспублікі.

— Што і кажаць, у парламента галава павінна балець за ўсю рэспубліку. Не за нейкую яе частку, а за ўсю рэспубліку, і таму ў парламент мы павінны выбіраць самых-самых...

— Прабачце, такое пытанне: як Вы ставіцеся да прэзідэнцкай улады, якая, магчыма, усё ж будзе ў нашай рэспубліцы?

— Для мяне асабіста гэта пытанне няпростое, бо, як паказвае практыка, прэзідэнцкую ўладу звычайна ў двух выпадках уводзіць — або тады, калі само развіццё гісторыі ставіць пытанне пра прэзідэнцкую форму ўлады, або тады, калі падвоўзіцца гэта ўлада пад канкрэтную асобу. Наколькі гісторыя нашай беларускай рэспублікі вымагае неманіт прэзідэнцкую форму ўлады — я не гатовы сёння адназначна сказаць. Хоць разумею і адчуваю, што рэспубліцы патрэбна сур'ёзная выканаўчая ўлада, разумная і нават дастаткова жорсткая. Гэта ўсё добра стасуецца да такой пасады, як прэзідэнт. Але колькі рэспубліка да гэтага гатова, колькі яна зможна прэзідэнта абераць ад дыктатарскіх замашак, — над гэтым усім трэба добра падумаць.

Другое. Ці ёсць асоба зараз у рэспубліцы? Зноў жа я не магу адказаць адназначна. Не таму, што не бачу цікавых людзей, цікавых асоб. Я такіх людзей, такіх асоб бачу. Але калі выбірацца прэзідэнт, трэба, каб менавіта гэтую кандыдатуру называў і я, і скажам, мой сямяк з паліцыйкай вёскі, і рабочы мінскага завода, і вучоны Акадэміі навук, і пісьменнік... Словам, каб гэта фігура была паважаная для ўсіх. Калі адзін называе адну, другі — другую, трэці — трэцюю, чацвёрты — чацвёртую, то не выключанае выкладасць, памылка, якая можа вельмі дорага каштаваць. Таму я думаю, што паспешлівыці тут не павінна быць; трэба спакойна, грунтоўна ўважваць магчымасці, вопыт, які ўжо набыў Вярхоўны Савет, уршце, азірнуцца на нашых суседзяў, азірнуцца на свет... І толькі тады ісці на гэтыя выбары.

— На сённяшні дзень Генадзь Мікалаевіч Бураўкін для нашай рэспублікі — не толькі прадстаўнік Беларускай ССР у Арганізацыі Аб'яднаных Нацый. Мы ведаем яго і як пудоўнага беларускага паэта. Як яму ў апошні час пішаць?

— У апошні час, як і ў апошнія гады, пішацца мне цяжка. Цяжка таму, што мая натура не дазваляе мне ўхіляцца ад актыўнай грамадскай работы, і дзяржаўнай работы ў тым ліку, бо і пасада старшыні Дзяржэканаміі БССР была дзяржаўнай работай і сённяшня мая пасада — гэта дзяржаўная работа. А дзяржаўная работа, калі рабіць яе сумленна, судзілася са сваімі прынцыпамі, забірае надзвычай многа сіл і нерваў, і проста часа. І сёння ў мяне работа вельмі і вельмі складаная, адказная. Роля Арганізацыі Аб'яднаных Нацый, паўнапраўным членам якой мы з'яўляемся, узрастае; гэта засведчыў той жа персідскі канфлікт. Я думаю, мы можам парадвацца і таму, што ўзрастае актыўнасць Беларусі на міжнароднай арэне. Узрасла і загрузанасць кіраўніка прадстаўніцтва. А таму даводзіцца ахвяроўваць шмат чым... Блажотку я, які я зноў нейкім радкі, нейкім задумкі, заўсёды ў мяне ў кішні. І я яго час ад часу, хоць і не так часта, як хацеўся б, разгортваю і нешта запісваю. Вось і цяпер, у час адпачынку, нешта прычына свае запісы я даўб да ладу і іду ў часопіс «Полымія» вялікую падборку вершаў.

— Генадзь Мікалаевіч, вост мы зноў, здаецца, вярнуліся да Вашай прафесійнай дзейнасці. Я ўспыну, што чытаем «Народнай газеты» будзе цікава ведаць, хоць крышачку пра Вашыя жыццё-быццё ў бытавым сэнсе. У якіх умовах жыве кіраўнік нашага прадстаўніцтва, у якіх умовах жывуць іншыя супрацоўнікі прадстаўніцтва, якія яны забяспечаны, як да іх ставіцца мясцовыя ўлады, якія бываюць сітуацыі?

— На гэтыя пытанні можна было б адказаць, як Марк Твен некалі адказаў, што «чуткі пра маю смерць трохі перабольшаны». Дык вост, я хачу сказаць, што чуткі пра тое, што мы там горым рыдэўкай долары, — няпраўда, а больш фактаў, назву некаторыя лічы. Мая зарплата, зарплата Пастаяннага прадстаўніка БССР у ААН, 1.300 долараў у месяц. Для таго, каб вы адчулі рэальную вагу не, а не проста пераможылі 1.300 на камерыйны кэфіцыент і войкнулі, хачу паведаміць: у маі сярэдняй зарплата амерыканскага рабочага была 2.000 долараў. А адзін эмігрант, з якім мы знаёмы (ён прафесійны фатограф), атрымлівае пенсію 1.400 долараў. Да таго ж жыццё ў Амерыцы не таннае. На харчаванне (я жыў разам з жонкай) ідзе 400—500 долараў... Жывём мы ў службовай кватэры. Маю службовую машыну.

— Скажыце, а Юлія Якаўлеўна не працуе? — Я жонка пасада (па рангу я Надзвычайны і Паўнамоцны пасол) яна можа працаваць толькі на рабоце, якая адпавядае статусу пасады. Ну, а знайсці такую работу ў Нью-Йорку без свабоднага валодання англійскай мовай цяжка. Таму жывём на маю зарплату.

— Ваш адпачынак набліжаецца да завяршэння. Хацеўся б ведаць, з якім унутраным настроем Вы зноў будзеце ад'язджаць з роднай Беларусі?

— Самае галоўнае і самае балючае пачуццё — наперадзе яшчэ год росцін. Год росцін з роднымі домам, з людзьмі, якія для мяне вельмі дарагія, якіх я хачу бы заўсёды бачыць побач з сабой.

Ну, і яшчэ з адным пачуццём — больш дапамагчы роднай рэспубліцы, роднаму народу ў гэты складаны, у гэты мітуслівы і нервовы час...

— Дзякуй, Генадзь Мікалаевіч, за шырую гаворку. Усяго Вам найлепшага.

— Дзякуй і Вам. Жадаю падпісчыкам і чытачам «Народнай газеты», Вашым калегам, усім, хто «робіць» газету, якую я ўважліва чытаю ў Нью-Йорку, сур'ёзнай творчасці, плённых выпадкаў.

— Да новых сустрэч? — Да новых сустрэч!..

Без преувеличений

Икарусный синдром

грозит окончательно парализовать работу пассажирского автотранспорта Белоруссии

Увы, это уже не досужие опасения из области прогнозов, а горькая реальность сегодняшних дней.

— Чтобы сковать пассажирские автоперевозки в республике, нам и забастовок не надо проводить, — откровенно сказал мне начальник Управления материальных и вторичных ресурсов Министерства транспорта БССР Федор Жиличев. — Свыше восьмидесяти процентов перевозок пассажиров выполняли автобусы венгерского производства «Икарус». Сотни этих машин из-за прекращения с четвертого квартала 1990 года поставок запасных частей в связи с переходом взаиморасчетов на свободный конвертируемую валюту сейчас находятся на грани останков. На нужды же отрасли в этом году выделили 40 (1) «Икарусов» (при ежегодных поставках прошлых лет в среднем 450 машин).

Нет, венгры работать хуже не стали — склады завода по производству «Икарусов» забиты готовой продукцией. Однако СССР не расплатился еще по старым векселям, и бывшие венгры по союдружеству не спешат с продажей новых автобусов.

Что сотворить: таковы последствия нашей многолетней венгерской автобустроительной ориентации. Стоило подуть свежому перестроенному ветеру на наших социалистических друзей, и доселе надежный СЭВ распался, как глиняный колос, оставив нас с ворохом трудно разрешимых проблем перед лицом отечественной неразвотной экономической машины.

Трудно и предположить, чем обернется автотранспортный кризис для каждого из нас, для

разбалансированной экономики республики. Сотни людей ежедневно не смогут вовремя добраться до рабочих мест, выехать в командировки, на отдых. Не говоря уже о том, что автобусные парки (в первую очередь выполняющие городские и пригородные перевозки) окажутся по сути банкротами. И для гарантии, что вынужденная остановка водителей автобусов не спровоцирует новый социальный взрыв людского возмущения?

Какой выход? Снова найти крайнего — стрелочника всех наших бед? Министерство транспорта? Подходит, оно ближе всех к народу. Но искать виновных сейчас — занятие не благодарное — запчастей от этого не появятся. К тому же, по поводу приближения катастрофической ситуации в пассажирском автохозяйстве республики Минтранс давно бьет в колокола тревоги.

Еще 14 ноября 1989 года состоялась встреча представителя министерского генералитета транспортных России, Украины и Белоруссии по икарусным проблемам (позже к союзу трех присоединились и Казахстан).

Итого последующих пяти совещаний стало заключением договоров на производство и взаимные поставки друг друга самодельных запасных частей к автобусам «Икарус». Россия поставит в Белоруссию запчастей на 3,5 млн. рублей, Украина — на 1,13 млн. рублей, Казахстан — на 0,9 млн. рублей.

Мы в ответ — почти на 7 млн. рублей. С учетом своих возможностей Минтранс БССР удалось снизить потребность в СКВ для закупки запасных ча-

стей на 20 процентов. Казалось, вот он — выход! Но жизнь снова сыграла злую шутку. В связи с переходом с 1991 года расчетов по экспортно-импортным операциям только за СКВ союзные органы вообще прекратили выделять валютные средства для транспортных. К такому повороту ни отрасль, ни республика не были готовы.

Все вчерашние наработки оказались мизером от требуемого сегодня. Автопарки и областные объединения, непосредственно столкнувшись с угрозой неминуемого парализации автобусов на линии и убедившись в медлительности министерства, принялись самостоятельно искать запчастей на стороне, в том числе у более расторопных украинцев и прибавот.

А что же Минтранс? Вещь первый квартал ушел на раскату и выработку своей программы. Апрельская встреча в Минске снова уже четырех республик (сейчас к этому автотранспортному квартету пытаются присоединиться Грузия) запротоколировала основное для всех направление — перераспределение с частичного на полное изготовление всей номенклатуры запасных частей. Но для размещения заказов на предприятия отрасли и в целом республики необходимо время. К тому же, тормозит дело отсутствие технической документации (венгерская сторона отказалась передать ее СССР). Как ни крутись, нужна валюта, ведь помимо запчастей необходимо закупать и автобусы.

У Минтранса ее нет. Пуста и республиканская касса, обескровленная черныбыльскими проблемами.

Правда, руководство республики выделило отрасли 40 тысяч тонн мазута, 220 тракторов «Беларусь» для бартерных операций по обмену их на запчасти. Но этого слишком мало. Чтобы продержаться только в этом году, Минтрансу требуется 76 млн. американских долларов. Без помощи местных органов власти, предприятий не обойтись.

Но исполкомы и предприятия на местах предпочитают молчать. Лишь Барановичский тоагратный завод, бобруйские шинники и сточинское ПО порошковой металлургии откликнулись производить запчасти для «Икарусов» да Солигорский калийный комбинат закупил 20 венгерских автобусов для нужд города.

А что остальные, не имеют валюты? Многие предпочитают тратить ее на товары ширпотреб, для своих работников, на покупку служебных автомобилей-иниомар. Боюсь, приобретение зарубежных персонала для руководителей предприятий и организаций стало больше вопросом престижа, чем острой необходимостью. Между тем, рабочий и рядовой инженер ездят на работу — не на «ФОРД», «БМВ» или «Ниссане», а в обычном «Икарусе».

Время не терпит — нужна экстренная помощь. Совмин БССР пробует еще раз обратиться с валютной просьбой к союзному правительству. Но надежды на Москву, скажем честно, призрачные.

Юрий НОЯРОВИЧ, обозреватель «Народной газеты»

Проблема

Утраченные радости

Поселок Холмень в Речичском районе построен для переселенцев из ставшей печально известной Бартоломеевки. Но вот беда: в красивом, с комфортабельным жильем, поселке все 350 квартир готовы к приему новоселов только теперь. Все трудоспособные жители Бартоломеевки, которые должны были переехать в Холмень до 1 сентября 1990 года, давно разъехались из деревни, загрязненной после чернобыльской катастрофы, в разные районы республики. Оно и понятно, кто же станет жить с детьми в зоне, где уровень загрязнения более 50 юри на квадратный километр. В Бартоломеевке ныне остались лишь одинокие и престарелые пенсионеры. Квартиры же в Холмени в основном двух-, трех-, четырехкомнатные. Одиноким старикам, получающим по нашему жилищному законодательству, в такие не посылат.

Сергей ХОЛОДИЛИНА (БЕЛТА).

Святочные интервью

Смех замаяние ўсе лякарствы, аднак ніводнае лякарства не можа замаяніць смех

Беларускаму сатырычнаму часопісу «Вожык» споўнілася 50 гадоў. У такім узрасце цяжка паспець за модай — значыць, лёбу і павага яго чытацкой аўтомоўнай нечым большым.

Чалавек, які апошнія чатыры гады кіруе папулярным выданнем, — галоўнаму рэдактару часопіса пісьменніку Вялічынці Блакіту — мы адрасуем з нагоды юбілею некалькі святковых пытанняў.

— Вялічынці Уладзіміравіч, як «Вожык» збіраецца адзначаць круглую дату?

— Юбілей пройдзе сціпла, без помпы, як гэта бывала ў застойна-застойныя часы. Так бы мовіць, у сямейным коле — будучы толькі свае і суседзі. «Свае» — гэта вядомыя пісьменнікі-сатырыкі і мастацка-рыжатурсты. Хто канкрэтна? Ды прасцей пералічыць тых, хто ніколі не супрацоўнічаў з часопісам, чым назваць тых, хто звяртаўся ці звяртаецца да любімых у народзе сатырыка-гумарыстычных жанраў. Прыемна і суседзі. Галоўны рэдактар «Хрокодила», прадстаўнік Украінскага, літоўскага і латвійскага сатырычных часопісаў.

— Юбілей перамячанага выдання — святэ не толькі яго супрацоўнікаў, але і чытацкой. Як паларунак падрыхтаваў і да 50-годдзя калектыву рэдакцыі?

— Юбілейны 13-ты нумар. Рэтраспектывны. Чытачы атры-

маюць магчымасць дзесяцігоддзе за дзесяцігоддзем пагартуваць яго старонкі, успомніць мінулыя часы. Акрамя таго, у «Бібліятэцы «Вожык»» выходзіць другое выданне «Сказа пра Лысю гару» Ведымака Лыскагорскага. У яго ўвайшлі тры апавядання раней раздзелены ўступ Ведымака і «апошняе папярэджанне».

— Наўжываеце Вы не ведаеце, хто аўтар гэтай пазмы?

— Здадаваецца. Дарэчы, Вядымак ставіў умову, што адрэе сваё імя толькі ў тым выпадку, калі «Сказ» выйдзе без скарачэнняў. Паглядзім, пабачым.

— «Вожык» чытаюць усе, хто ўмея сміяцца. Маладыя і старыя. Раскажыце тым, хто не так даўно ўпершыню ўзяў часопіс у рукі, як ён надзіраўся?

— У 30-я гады тэатрыткі ад сапраўднаму тэатрытавалі на поўным сур'ёзе: сміяцца ў эпоху диктатуры пралетарыату, узрастання класвай барацьбы,

індустрыялізацыі і калектывізацыі школы. Але ўжо ў 40-я, калі было не надта да тэатры і ўсім ісродам трэба было быць на з фашыскай, наваляў, успомнілі пра такую магучую зброю, як смех.

У пачатку ліпеня 1941 года выйшаў першы выпуск сатырычнага плаката «Раздзім фашыстскую гадзіну!». З гэтага атіплаката, поспех якога пераўзышоў усе спадзяванні, і пачалася радасная «Вожыка». У сарак пятым часопісе атрымаў сваё іпэрарыяне імя і пасыліўся ў Мінску. На чале я тады працаваў такі прызнаны мастацкі смях, як Кіндрат Крапіва. Зрэшты, часопісу заўсёды шацэвалася на супрацоўнікаў — амаль усе вядомыя беларускія літаратурныя імяны так ці інакш з ім звязаны.

— Апошнім часам «Вожык» у кіёўскім дніе з агнём не знойдзены. Гэта ўсплеск вайшай папулярнасці ці нешта іншае?

— Хутчэй за ўсё нешта іншае. Справа ў тым, што шмат гадоў сувязіст нас упершыню: стрымліваеце падпіску, давайце больш у розніну. Маўляў, гэта практыка развіцця краіны. Мы так і рабілі, часопіс ішоў дора і вост у лютым розніну «разанулі» на 60 тысяч экзэмпляў.

раў. Хто гэта зрабіў? Канчоў не знойдзены. Выдавецтва кілае на «Саюздруку», «Саюздруку» — на Дзяржплан, Дзяржплан — на выдавецтва, а «Саюздруку» Словам, зачараванае бюракратычнае кола. Нікому вожыкаўска смех не па нутру. Для некага высокакратабельны беларускі мастацкі «Вожык» — што тая кастка ў горле.

— Дзе ж выйсьце? Што б Вы парайлі чытачам?

— Лепш за ўсё аформіць падпіску. Дарэчы, мы не плацым рэзкага павышэння даны. У будучым годзе па падпіску «Вожык» будзе таннейшай, чым у розніцу.

— Рыхтуючы юбілейны нумар, Вы яшчэ раз прагледзілі былыя выпускі, вызначылі для сябе тэндэнцыі развіцця «Вожыка». Прадажыце, якім будзе часопіс яшчэ праз 50 гадоў.

— Цяжка сказаць... Відавочна адно: людзі сталіся ад сур'ёзных спрэчак і высветлення адносін ледзь не з дапамогай кулакоў. Ім проста хочацца чына над усім пасмяцца. А смех — гэта найбольш яскрава паказчык духоўнага здароўя чалавека, нацыі. Дык будзьма сміяцца, каб не ўдзічыць, не зманкурнеці!

Размову вела Ірына ДЗЯРГАЧ.

ЛЕНЬ СОЮЗА

РОССИЯ СПАСЕТСЯ ОТ ИНФЛЯЦИИ!

Как сообщила руководитель группы экспертов Председателя Верховного Совета РСФСР Игорь Нит, в российских правительственных кругах идет разработка мероприятий, которые позволили бы защитить приватизационные чеки России от обесценивания. Процесса в стране. Механизм защиты найдет отражение в готовящемся проекте закона РСФСР о приватизационных чеках.

ВДОЛЕ ГРАНИЦЫ ЗА 85 РУБЛЕЙ

37-летний житель Ленинграда Владимир Булычев решил совершить путешествие вдоль государственной границы СССР в одиночку и на велосипеде. Выехав в начале октября прошлого года из города на Неве, он преодолел уже 18,5 тысячи километров и в конце июня нынешнего года добрался до Анды. А свое путешествие он рассчитывает завершить в 1992 году, сообщают «Сибинформ».

В дороге путешественник взял с собой лишь 85 рублей, которых, по его мнению, должно хватить на телефонные переговоры, газеты и спички.

З. БЖЕЗИНСКИЙ О БУДУЩЕМ ЕВРОПЫ

Выступая на международной конференции в Таллине, известный американский политический деятель З. Бжезинский сделал прогноз на 1992—1995 годы. По его мнению, в этот период произойдет более широкая интеграция европейских государств на конфедеративной основе. Несколько позднее в эту конфедерацию войдут страны бывшего «социалистического лагер

Неверогоднасці свету.

Хто яны?

Серія выкананых новай фотакерамай здымаў прывяла да незвычайнага адкрыцця: срод нас жывуць і працуюць іншпланецяне.

Выглядаюць яны гэтак жа, як і мы, і звычайнымі метадамі распазнаць іх немагчыма.

Вучоныя, выкарыстаўшы спецыяльна сканструяваную «радыяцыйную» фотакераму, прызначаную для здымак у космасе, зарэгістравалі на плёнку незразумелую з'яву. Фатаграфуючы для правяркі работы камеры натоўпы на вуліцах некаторых еўрапейскіх сталіц, яны атрымалі 76 здымаў, на якіх выдзяляюцца асобы — на думку вучоных — паазямных паходжання.

Гэтыя людзі выдзяляюцца на фатакартках срод натоўпу вельмі выразна, — паведаміў журналістам швейцарскі фізік прафесар Хуга Корнхельм з Жэневы, які ўдзельнічаў у канструванні фотакерамы новага тыпу. — Іх галовы акружае зеляватая фасфараская аўраола, нябачная няўзброеным вокам. Нельга было выявіць яе і з дапамогай рэнтгенаўскай апаратуры. Цікава, што гэтыя людзі няўбоўныя. Калі мы паспрабавалі наблізіцца да іх з мэтай ідэнтыфікацыі, яны зніклі ў натоўпе, як быццам бы раставарыліся ў паветры.

Прафесар Корнхельм і яго калега Макс Вандэрхаўфэр адкрылі надзвычайна ўласцівыя сваёй камеры выпадкова. Яны канструавалі яе з мэтай фіксаваць спадарожнікі і іх рэшткі ў касмічнай прасторы, а

таксама атрымліваюць на плёнку запіс іх выпраменьвання.

Калі яны ехалі з Жэневы ў Осла, Вандэрхаўфэр зрабіў у аэрапорце некалькі кантрольных здымаў, каб пераканацца, што апарат працуе спраўна. Камера аказалася не толькі спраўнай, але зарэгістравала і тое, чаго не ўдалася дабіцца раней.

— Спачатку мы не маглі назват гіпатэтычна растлумачыць таямнічае святленне вакол галоў некаторых асоб на здымках, — сказаў прафесар Корнхельм. — Мы звярнуліся да мясцовай паліцыі з просьбай аб ідэнтыфікацыі фатаграфаваных, каб даведацца, ці маюць яны на рабоне альбо дома справу з выпраменьваннем. І тады здарылася неверагоднае: ніводнай з асоб, якія былі на фота з аўраолай, знайсці не ўдалося. Паліцыя аказалася бяспільнай. З дадзенага, якія сабраны, вынікае, што такіх асоб увогуле не існуе. Тады да нас упяршыню прыйшла думка, што мы маем справу з паазямнымі істотамі.

Прафесар Корнхельм дадаў, што да гэтага часу такое нам не перакаждала, але цяпер, калі ведаем, што срод нас жывуць іншпланецяне, якія выдзяляюцца асабліва ярка, каб даведацца, ці маюць яны на рабоне альбо дома справу з выпраменьваннем. І тады здарылася неверагоднае: ніводнай з асоб, якія былі на фота з аўраолай, знайсці не ўдалося. Паліцыя аказалася бяспільнай. З дадзенага, якія сабраны, вынікае, што такіх асоб увогуле не існуе. Тады да нас упяршыню прыйшла думка, што мы маем справу з паазямнымі істотамі.

Як відаць, яны не агрэсіўныя, але ўсё ж срод нас. Для чаго?

З якой мэтай?

Пакуль што пра гэта не ведаем.

(Па матэрыялах замежнага друку).

Уточняем!

В офіцiальной таблице тиража выигрышей по четвертому выпуску денежно-вещевой лотереи Белорусской ССР, опубликованной 11 июля 1991 года, по вине работников сбербанка допущена неточность.

После серии 015860 следует читать: — серия 015873 номер билета 067 выигрывает радиоприемник «Океан-222» стоимостью 194 руб.

— серия 015874 номер билета 151 выигрывает 100 рублей.

Контакты

Впервые в белорусскую столицу приехал в гости к сверстникам из детского образовательного хора «Журавинка» Минской СШ № 130 коллектив хора «Белые голоса» из итальянского города Сан-Джустина. Главным событием встречи стал совместный концерт в камерном зале Белгосфильмофонии, в котором прозвучали итальянские и белорусские песни, классические произведения.

Белорусские и итальянские ребята подружались, ведь жили они в семьях юных минчан и нашли друг у друга много об-

щего. Конечно же, это музыка и пение, спорт, любознательность, стремление к путешествиям. Гости из Италии побывали в Хатыни, Раубичах, познакомились с достопримечательностями Минска. В скором будущем два хора выступят с совместным концертом перед жителями Сан-Джустина.

На снимке: подружился участники хора (слева направо) Паоло Сентомо, Кинга Да Понг и Майя Ткачева.

Фото Юрия ПАВЛОВА. (БЕЛТА).

Зеркальце

Не спешите стать «шоколадками»!

Наши бабушки знали, что делали, лелея свою «кровь с молоком»

Очень важно, особенно в начале лета, загорать рационально. Необходимо постепенно увеличивать время пребывания на солнце, начиная с нескольких минут до четверти часа — в зависимости от чувствительности кожи. Сильные, палящие лучи для многих людей попросту болезненны. Ухудшается состояние здоровья при сердечно-сосудистых заболеваниях,

повышенном давлении, гормональных расстройствах. У женщин, имеющих чрезмерный волосяной покров на лице или конечностях, он еще более усугубляется. Под воздействием солнца усиливается появление родимых пятен, бородавок, морщин, а то и возникают раковые заболевания.

Существует ряд лекарств, принимаемых, мы уверены, восприимчивость нашего организма к солнеч-

ному свету. После принятия, например, антибиотиков или успокоительных лекарств, а также если вы употребляете настой зверобоя, — загорать не рекомендуется.

Почти каждая женщина мечтает вернуться из отпуска с «шоколадным» загаром. И это большая ошибка! Сильный загар решительно старит лицо и подчеркивает морщины, ускоряет процесс старения кожи. Намного красивее выглядит персиково-золотистый загар, который по-

вится у вас, если будете соблюдать перечисленные выше советы. Наши бабушки знали, что делали, когда прикрывали свои молочные-розовые тела солнечными зонтиками.

И еще один совет: загорайте в движении! Прогуливаясь, играя в мяч или в бадминтон, работая в огороде или занимаясь каким-то другим делом. Только не лежите на одеяле — это убийственно как для женской красоты, так и для фигуры.

(Ванда).

Ах, лето, лето...

Кто не верит — пусть проверит

Беловатые облака над водой, быстро исчезающие при восходе солнца, — к ясному погоде.

Бродячие облака воды не несут.

Во время восхода солнца стоит духота — к ненастью.

Воробьи в пыли купаются — к дождю.

Грачи летом «пасутся» на траве — скоро будет дождь.

Если во время грозы слышатся раскаты грома, жди затяжного ненастья.

Если воздух над лесом посинеет, будет тепло.

Если ночью не было росы, днем будет дождь.

Если петух летом запел раньше девяти часов вечера — к дождю.

Капельки дождя утром висят на кончиках листьев или травы — к дождю.

Клевер сблизает свои листочки, наклоняется — перед ненастьем.

Ласточки задевают крыльями поверхность воды — к дождю.

Лето сухое, жаркое — зима малоснежная, морозная.

Мокрица распустилась с утра и осталась раскрытой весь день — к хорошей погоде.

От дождя на воде пузыри — к продолжительному ненастью.

Паук усиленно плетет сеть — к сухой погоде.

Первый туман лета — верная грибная примета.

Перед грозой лес притихает.

Перед дождем пчелы не летают далеко от улья, а перед хорошей погодой летят стаями в поле.

Поздний рассвет рябины — к поздней осени.

Птицы играют — будет дождь.

Пузыри на воде — к пущему дождю.

Пчелы сильно жужжат в улье — к дождю.

Радуга утром — к дождю.

Сбежались тучки в одну кучку — быть ненастью.

Сильные росы — к плодородию.

Сядо к вечеру развелось — будет дождливо.

Туман утром стелется по воде — будет солнечная погода.

Утром трава пахнет сильнее обычного — к дождю.

Хорошо пахнет жимолостью — к дождю.

Частые туманы — к урожаю грибов.

ИЗЫСКАННЫЕ ЮВЕЛИРНЫЕ

УКРАШЕНИЯ

и другие изделия

продаются

за свободно конвертируемую валюту

в магазинах г. Минска:

«Золоты пирсценки» (ул. Танковая, 34, корп. 1, тел. 23-73-00).

«Чаруйница» (Ленинский пр., 13, тел. 27-76-18).

«Семочетвы» (Ленинский пр., 155, корп. 1, тел. 64-95-46).

Товары за СКВ предлагают также павильоны минских гостиниц «Планета» и «Юбилейная».

ВАЛЮТНАЯ СЕКЦИЯ

работает в г. Солигорске в магазине «Малахит» (ул. Ленина, 47. Тел.: 2-63-04 и 2-64-47).

Только для вас!

РАЗНООБРАЗНЫЕ УКРАШЕНИЯ

ИЗ ЗОЛОТА —

БЕЗ ВИЗИТНЫХ КАРТОЧЕК

можно свободно купить (за исключением изделий повышенного спроса) в магазинах г. Минска:

«Чаруйница» (Ленинский пр., 13, тел. 27-76-18).

«Золоты пирсценки» (ул. Танковая, 34, корп. 1, тел. 23-73-00).

«Семочетвы» (Ленинский пр., 155, корп. 1, тел. 64-95-08).

«Аметисты» (Ленинский пр., 83, тел. 32-33-01).

«Яхонты» (ул. Киселева, 28, тел. 34-05-45).

«Бирюза» (пр. Пушкина, 67, тел. 55-30-00).

«Лазуриты» (пр. Рокоссовского, 14, тел. 47-05-73).

«Малахитовая шкатулка» (Партизанский пр., 42, тел. 46-30-41).

Мы к ВАШИМ УСЛУГАМ!

«Беловелирторг».

С «МММ»

у вас

не будет проблем!

Пунктуальность поставок, надежность гарантий, своевременность оформления документов — стиль работы нашей фирмы.

Компьютерную, коммуникационную технику, множительную аппаратуру и расходные материалы к ней импортного производства

фирма «МММ» продает за рубли по доступным ценам.

С образцами можно ознакомиться в Минске на ВДНХ БССР (стенд «МММ»).

ТЕЛ. ДЛЯ СПРАВОК В МИНСКЕ: 27-15-17.

РЕКЛАМНАЯ ФИРМА БЕЛОР МП «АНОНС» ☎ 36-00-33

Вам это нужно? У нас есть!

Высшее училище № 1

РЕАЛИЗУЕТ

— блоки питания для хранения технологических программ к УЧПУ типа H22, H32, H55, 2P32;

— заменяющие ФСУ устройства для диагностики и ремонта плат УЧПУ ИУ-31

ГОТОВИТ СПЕЦИАЛИСТОВ

по ремонту и обслуживанию УЧПУ 2P22, 2C42, ИУ-31.

Обращаться по адресу: 220046, г. Минск, ул. Ваупшасова, 23.

ТЕЛ. 45-00-61.

ВНИМАНИЕ!

Акционерное общество «ИДЕА»

арендует на длительный срок

производственные и служебные помещения площадью до 500 м².

Возможны варианты.

Оплата — по договоренности.

Обращаться по телефону в Минск: 33-77-75, 20-93-25 и 39-15-80. Отдел рекламы и информации.

ЖДЕМ ВАШИХ ПРЕДЛОЖЕНИЙ!

BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND

YOUNA ANCOR YOUNA ANCOR

INTERNATIONALE SCHUENMODE

ОБУВЬ САМОГО ВЫСОКОГО КАЧЕСТВА—

ПО САМЫМ НИЗКИМ ЦЕНАМ

ЗА СВОБОДНО КОНВЕРТИРУЕМУЮ ВАЛЮТУ!

Крупнейший поставщик импортной обуви на белорусский рынок —

фирма «АНКОР»

ПРЕДЛАГАЕТ продукцию известных фирм ИТАЛИИ, ГЕРМАНИИ, КИТАЯ, ТАЙВА-Ч

в универсаме «Беларусь»

(г. Минск, ул. Жилинкова, 4).

Вас ждет великолепный выбор

— женской модельной и летней обуви;

— мужской;

— обуви для отдыха и туризма (кроссовый).

Всего до 87 моделей!

Продажа осуществляется также по безналичному расчету за СКВ.

Справки по тел. 45-11-11.

ЭЛЕГАНТНО! МОДНО! ДЕШЕВО!

УНИВЕРСАМ «БЕЛАРУСЬ»

CANO FC-2: МГНОВЕННЫЙ ПУСК,

ПРОСТОТА ЭКСПЛУАТАЦИИ,

СОВРЕМЕННЫЙ ДИЗАЙН!

ее спецификация:

— макс. формат оригинала — А4;

— скорость работы — 6 копий в мин. (А4);

— первая копия — через 19 сек.;

— автоматическая и ручная подача бумаги;

— портативность и легкость (всего — 12,2 кг).

ЭТО чудо копировальной техники поставляет

акционерное общество «ИДЕА».

По вопросу приобретения обращайтесь по адресу:

220004, г. Минск, ул. Сухая, 7 (проезд — до ст. метро «Фрунзенская»).

Телефоны: [8-0172] 20-93-25, 20-13-22.

Покупайте, подключайте к сети и сразу начинайте работать.

УСПЕХОВ ВАМ!

Программа
телепередач

Пятница, 12 июля

Программа БТ

12.15. «Музыка звучала все ночи».

13.15. Вести.

13.30. «Пастух Янка». 2-я серия.

14.35. «Ялта-91». Отборочный тур.

15.50. Док. фильм.

16.30. Экран — абитуриенту.

17.30. Русская литература.

18.00. «Двина». Литературно-художественный журнал.

18.30. «Мы не рабы». Док. фильм.

19.00. Панорама.

19.20. Наш комментари.

19.25. «Плеч перепелки». 8-я серия.

20.30. Док. фильм.

20.45. Кольбельная.

21.00. Музыка моей республики.

В. Помозов. «Заславская легенда».

21.40. «Трибуна. Коммунисты в Совете».

22.00. «Разорванный круг». Худ. фильм.

Первая общесоюзная программа

12.15. «Малпет-шоу». 5-я и 6-я серии.

13.05. «На берегу Зеленчука».

15.00. ТСН.

15.15. «Радости земные». 4-я серия.

16.00. Мультифильм.

16.35. Мама, папа и я.

17.05. Фильм — детям. «Последнее лето детства». 3-я серия.

18.10. Минуты поэзии.

18.25. Латвия: миг перед будущим.

19.40. «Женщина, которая поет». Худ. фильм.

21.00. Время.

21.40. Вид представляет: «Поле чудес».

«Шоу-бизнес». «МТВ». «Мателор». В перерыве — ТСН.

15.55. «Женщина, которая поет». Худ. фильм.

Вторая общесоюзная программа

7.00. Утро делового человека.

8.00. Гимнастика.

8.20. Мультифильм.

8.50. «Второе дыхание». 2-я серия.

17.00. Дневник съезда.

17.15. «Колокола России». Благотворительный концерт артистов театра и кино.

18.30. «Большая вальс» (песня Акына).

19.00. Футбол. Чемпионат СССР «Динамо (Киев)» — «Днепр». В перерыве — Вести.

20.45. Спокойной ночи, малыши!

21.00. Время.

21.40. Отчет о работе пятого (внеочередного) съезда народных депутатов РС